

TOMPA GÁBOR

Óda, illúziók nélkül

Elálmosít ez a világ ahol
a tárgyak helyén szavak állnak
Háttal a napfénynek látásom vakít

Súlyos sugarak hullnak le rám
éjszaka amikor álmatlanságomban
lobogtatom a sötétség zászlaját

Eredendően rossz az ember
Röptükben a madarak szétfroccsentik
a könnyű légzéshez szükséges
levegőt és az idő nem halad át
a lószaros köveken

Ki tudja miért vagyunk
halálra ítélve pedig a holnap
hajnallal kezdődik és éjszakába torkoll

Megkérdézezem nélkül szeretkezett
apámmal anyám én sokáig néztem
vajúdásukat majd fűvé változtam
aztán lóvá vagy valami egészen
más engedelmes dologgá

Diszszemle

Elöl a tábornokok vonulnak
/latinul Imperátorok/
mögöttük a századosok
/latinul Centúriók/
utánuk a sebek menetelnek
majd a hadiszákmány:
a barbárok lelkében
megült idő aztán
a barbárok maguk
a barbárok után a barbárnők
a barbárnők mögött porontyaik
a porontyok nyomában a játékok
a játékok nyomában a játék
a játék nyomában az idő
illúziója végül a szó: az
idő illúziójának illúziója
orrában vaskarikával